

EIDSBERG KOMMUNE
Miljø- og teknikketaten

Landbruks- og matdepartementet
Postboks 8007 Dep.

0030 OSLO

Landbruks- og matdep.	
Saksnr.: 2006/143	Doknr.: 88
Mottatt: 10 MAI 2006 MP/SDD	
Saksbeh.:	Ark.: 713
Kopi:	Avskr.:

Deres ref	L.nr. 004354/06	Arkivsaknr 06/00479	Arkivkode V50 &00	Avd/Seksj/Saksb MOT/MOT/HIB	Dato 08.05.2006
-----------	--------------------	------------------------	----------------------	--------------------------------	--------------------

ENDRING AV LOV AV 15.JUNI 2001 OM VETERINÆRER - høringsuttalelse

Eidsberg kommunestyre behandlet høringsforslaget til endring av lov av 15.juni 2001 om veterinærer og annet dyrehelsepersonell.

Oversender herved kommunestyrets vedtak.

Med hilsen

Hilde Brandsrud
Miljø- og teknikkssjef

Vedlegg: Særutskrift sak 0034/06 Høring – forslag til endring av lov av 15.juni 2001 om veterinærer og annet dyrehelsepersonell

POSTADRESSE
Ordfører Voldensvei
1850 Mysen

KONTORADRESSE
Ordfører Voldensvei
1850 Mysen

SENTRALBORD: 69 70 20 00
BANKKONTO: 1020.07.00029

Eidsberg kommune
Kommunestyret

SÆRUTSKRIFT

Saknr.	Politisk behandling	Møtedato
0035/06	Formannskapet	18.04.06
0034/06	Kommunestyret	27.04.06

Arkivkode:V50 &00

Arkivsaknr.:06/00479

L.nr.: 004142/06

Saksb.: HIB

SAK 0034/06**HØRING - FORSLAG TIL ENDRING AV LOV AV 15.JUNI 2001 OM
VETERINÆRER OG DYREHELSEPERSONELL****KOMMUNESTYRETS ENSTEMMIGE VEDTAK:**

På bakgrunn av høringsbrevet fra Landbruks- og matdepartementet datert 15.02.2006, mener Eidsberg kommune at staten ved Mattilsynet bør ha ansvaret for en den kliniske veterinærtjenesten.

1. Dette fordi tjenesten skal bli lik og tilfredsstillende over hele landet.
2. Den økonomiske kompensasjonen er ikke tilfredsstillende slik den er beskrevet i høringsbrevet.
3. Spesialvaktordning for kjæledyr må videreføres og ikke svekkes.

Rett utskrift bekreftes.

Sendes til:

1. Landsbruks- og matdepartementet

POLITISK SEKRETARIAT, 02.05.06

Tone A. Ruime

Administrasjonssjefens forslag til vedtak:

Saken legges frem kommunestyret med slik

innstilling:

På bakgrunn av høringsbrevet fra Landbruks- og matdepartementet datert 15.02.2006, mener Eidsberg kommune at staten ved Mattilsynet bør ha ansvaret for en den kliniske veterinærtjenesten.

1. Dette fordi tjenesten skal bli lik og tilfredsstillende over hele landet.
2. Den økonomiske kompensasjonen er ikke tilfredsstillende slik den er beskrevet i høringsbrevet.

Kommunestyrets behandling:

Terje Aarhus (Frp) fremmet følgende forslag til nytt punkt 3:

Spesialvaktordning for kjæledyr må videreføres og ikke svekkes.

Votering:

Det ble først votert over formannskapets innstilling punkt 1 og 2 som ble enstemmig vedtatt.

Århus' forslag til nytt punkt 3 ble enstemmig vedtatt.

Kommunestyrets enstemmige vedtak i møte 27.04.06, sak 0034/06:

Formannskapets innstilling punkt 1 og 2 vedtas.

Århus' forslag til nytt punkt 3 ble enstemmig vedtatt.

Formannskapets behandling:

Ingen forslag.

Formannskapets enstemmige innstilling i møte 18.04.06, sak 0035/06:

Administrasjonssjefens forslag vedtas.

SAKSOPPLYSNINGER:

Vedlegg: Ingen.

Eidsberg kommune har mottatt høringsforslag til endring av lov 15. juni nr 75 om veterinærer og annet dyrehelsepersonell. Det er behov lovendringer i forbindelse med planlagt etablering av kommunalt ansvar for å sørge for tilfredsstillende tilgang på dyrehelsepersonell og samtidig blir det kommunene som får ansvar for klinisk veterinærvakt. Frist for høringsuttalelser er **15. mai 2006**.

Lov av 15. juni 2001 nr. 75 om veterinærer og annet dyrehelsepersonell (dyrehelsepersonelloven) danner det lovmessige grunnlaget for veterinærvirksomhet i Norge. Loven fastsetter både bestemmelser om dyrehelsepersonellets yrkesutøvelse og bestemmelser som angår tilgjengelighet av tjenester fra slikt personell.

Det økonomiske grunnlaget for klinisk veterinærtjeneste er svekket i deler av Norge. Med klinisk veterinærtjeneste forstås tjenesteyting fra selvstendig næringsdrivende veterinærer til dyreeiere.

Det svekkede økonomiske grunnlaget for slike tjenester skyldes blant annet strukturendringer og økonomiske forhold i landbruket, samt forbedringer i den norske dyrehelsen med påfølgende redusert antall veterinærbehandlinger. Bortfall av distriktsveterinærordningen og reduksjon av ulike frivillige kommunale ordninger som ansettelser, driftstilskudd, kontortilskudd og reisestøtte, er også viktig i denne sammenhengen.

Svekket økonomisk grunnlag for klinisk veterinærtjeneste gjør det mindre attraktivt for veterinærer å etablere seg i flere distrikter. Dette kan føre til mindre fokus på forebyggende helsearbeid og dårligere beredskap mot alvorlige smittsomme dyresykdommer. Manglende tilgang på kliniske veterinærtjenester kan i neste omgang gi svekket grunnlag for husdyrhold.

For å møte disse utfordringene satte Landbruksdepartementet i mars 2004 ned et utvalg som blant annet skulle vurdere hvordan en for veterinært personell kan bidra med offentlige virkemidler, slik at tilfredsstillende veterinærdekning kan opprettholdes i aktuelle områder. Utvalget avga sin innstilling i september 2004.

I konklusjonen og tilrådingen fra utvalget ble det bl.a. uttrykt følgende:

"Utvalget mener at de utfordringer en står overfor med hensyn til å få en tilfredsstillende veterinærdekning i alle deler av landet best kan løses ved at tilgang på kliniske veterinærtjenester gjøres til et kommunalt ansvar. Utvalget tilrår derfor at kommunene gis ansvar for at det finnes en tilfredsstillende veterinærdekning. Utvalget mener det i den sammenheng vil være nødvendig at også det statlige ansvaret for den kliniske veterinærvakten legges til kommunal sektor. "

Staten har i dag et ansvar for å organisere og finansiere klinisk veterinærvakt på kveld, natt og i helger og høytider. I dag er det både en klinisk veterinærvakt og en spesialvakt for kjæledyr.

Vaktordningene er omtalt i St. prp. nr. 47 (2004-2005) og har nylig blitt gjennomgått av et utvalg nedsatt av Landbruks- og matdepartementet sommeren 2005 og avga sin innstilling 14.12.05. Flertallet i dette utvalget anbefalte at den kliniske veterinærvakten bør styrkes i forhold til dagens nivå, og at det heretter kun bør være en ordning for klinisk veterinærvakt som bør omfatte akutte behov for kvalifisert bistand til alle dyrearter. Landbruks- og matdepartementet har på grunnlag av utvalgsanbefalingen sagt opp avtalen om spesialvakt for kjæledyr. Det vil derfor kun være en generell klinisk vaktordning som kan ta hånd om både dyr i landbruket samt hobby- og kjæledyr som vil være i drift når kommunene overtar ansvaret.

Ansvar for tiltak mot smittsomme dyresykdommer og oppfølging av dyrevernstaker følger av annet lovverk (matloven og dyrevernløven). Forvaltning av disse oppgavene omfattes ikke av den foreslåtte ansvarsoverføringen, og vil fortsatt bli ivaretatt av Mattilsynet. Veterinærer har en generell plikt til å rapportere om smittsomme sykdommer som de kommer over i sitt virke, til Mattilsynet. Muligheten for å få tak i

veterinær er i så måte av betydning for beredskapen mot alvorlige smittsomme dyresykdommer.

Bakgrunn for endringsforslaget

Departementet har vurdert innstillingen fra Sagelvmo-utvalget og ønsker å følge opp hovedkonklusjonene i innstillingen, jf også omtale i St. prp. nr. 60 (2004-2005) og i St. prp nr.1 (2005-2006) fra Landbruks- og matdepartementet.

Endringsforslaget innebærer at ansvar for nødvendige tiltak for tilgjengelighet av tjenester fradyrehelsepersonell (i dag i praksis kliniske veterinærtjenester) legges til kommunal sektor og omfatter hele landet. Kommuner i de områder der det markedsmessige grunnlaget for veterinær virksomhet ikke er tilstrekkelig, må etablere ordninger som sikrer tilfredsstillende tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell. Samtidig overføres ansvaret for klinisk veterinær vakt til kommunal sektor.

Sagelvmo-utvalget skrev følgende om lokal tilpassning og interkommunalt samarbeid:

"Arbeidsgruppen mener de enkelte kommunene vil være de beste til å vurdere hvordan tilfredsstillende klinisk veterinærdekning skal opprettholdes i området. Arbeidsgruppen mener derfor at kommunene bør gis stor frihet i hvordan de velger å benytte de økonomiske midlene som stilles til rådighet. Eksempelvis kan det tenkes tilsatt kommuneveterinærer i hele eller delte stillinger i noen kommuner, mens andre kommuner ser det som mest hensiktsmessig å yte driftstilskudd til veterinærer i området. I tråd med de eksisterende veterinærområder bør de respektive kommuner oppfordres til et utstrakt interkommunalt samarbeid for å best mulig utnytte de økonomiske ressurser som gjøres tilgjengelig for klinisk veterinærtjenester. "

Forslaget som innebærer en forvaltningsmessig reform, vil kreve endringer i dyrehelsepersonelloven. Både formålsparagrafen, § 1 og § 26 om klinisk vakt må endres.

Kommunene kan ikke gis nye plikter uten hjemmel i lov. Det foreslås derfor en ny paragraf som regulerer kommunens ansvar.

Vaktordningen for Eidsberg kommune er i dag organisert sammen med kommunene Marker, Trøgstad, Rakkestad, Askim, Skiptvet og Spydeberg. I praksis har veterinærene i dette distriktet delt området seg imellom, og for Eidsberg betyr dette at Marker, Trøgstad og Eidsberg er ett vakt-distrikt. I disse tre kommunene er det i dag 4 veterinærer som samarbeider om vaktordningen, slik at de har hver sin faste ukedag med kvelds- og nattevakt og at de har hver fjerde helg (fredag kveld til mandag morgen). Den faste ukedagen er innarbeidet og kjent blant husdyrbrukerne mens det avrettes i lokalavisen hvem som har helgevakt. Kostnadene til ordningen er på anslagsvis kr 30.000 pr. måned til sammen i de tre kommunene. Ordningen fungerer i dag greit i følge veterinærene.

ADMINISTRASJONSSJEFENS MERKNADER:

Kommunene har fått et dårlig gjennomarbeidet forslag til høring, og det er vanskelig å uttale seg om hvilke konsekvenser en overføring til kommunene vil få for den enkelte kommune.

I høringsnotatet står det at:

"det vil være opp til kommunene å vurdere hva som er tilfredsstillende tilgang på veterinærtjenester",

og:

"kommunene vil i prinsippet stå fritt til å vurdere hvilket nivå de mener er tilfredsstillende tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell".

Staten unnlater med dette å stille krav om et enhetlig veterinærtilbud i alle deler av landet. Kommunene sitter riktignok med lokalkunnskap, men kompetanse for å vurdere hensiktsmessige løsninger for veterinærbetjeningen har de neppe. Det må være et nasjonalt anliggende å definere nivået på hva som er tilfredsstillende veterinærtjenester selv om administrasjon av ordningen skal skje lokalt.

I forslaget er det også lagt opp til at kommunene skal avtale med partene både mht veterinærdekning og økonomisk godtgjørelse. Det sies svært lite om hvilken økonomisk kompensasjon kommunene kan forvente seg, og i det hele tatt er økonomi vurdert i svært liten grad.

Når det gjelder økonomisk kompensasjon er det to forhold kommunene må forholde seg til. For det første gjelder det kostnadene til selve veterinærdekningen. På landsbasis er det for 2006 budsjettet med nær 80 mill. kroner til vaktordninger for veterinærer. Departementet anser at det vil være nødvendig med en moderat økning for å få en ordning som oppleves som forsvarlig. Det sies ikke noe om hvilke kriterier som skal legges til grunn for beregning av kompensasjon til den enkelte kommune, og det er derfor ikke mulig å si hva dette innebærer for oss. Når det i tillegg legges opp til at kommunene skal definere hva som er tilfredsstillende vaktberedskap blir det hele svært uklart.

For det andre gjelder det kostnadene til administrasjon og ansvar for en tilfredsstillende veterinærtjeneste. Mattilsynet har vurdert administrasjonskostnaden for hele landet til å være ca 0,5 mill. kr. Det må i så fall være svært lite effektivt å overføre en slik oppgave til kommunene, da gjennomsnittskommunen må regne med under et dagsverk på å administrere dette.

Lovendringsforslaget velter hele ansvaret for dyrehelsetjenester i landet og ansvaret for organisering og finansiering av en landsdekkende klinisk veterinæravdelning over på kommunene uten at det går fram at staten har det endelige økonomiske ansvaret. Den foreslåtte lovendringen er svært ullen og setter ikke krav til hva som menes med tilfredsstillende veterinærtilbud og medfører således usikkerhet om at det blir et forsvarlig veterinærtilbud og vaktordning i hele landet.

I utgangspunktet er kommunene positive til å overta oppgaver fra staten, men da bør det klart framgå hva dette innebærer av arbeid og økonomiske uttelling.

Dersom kommunene skal overta det administrative og økonomiske ansvaret for veterinærbetjening og vakt, må det derfor stilles langt klarere krav i lovs og forskrifts form til nivået på veterinærtjenestene slik at det blir et enhetlig tilbud i hele landet. Klarere definerte krav vil også i langt større grad sikre at tilstrekkelig økonomiske midler overføres til kommunene.

Dersom lovendringen blir vedtatt synes det lite aktuelt å bygge opp kompetanse og inngå avtaler for hver enkelt kommune i vårt distrikt. Det mest rasjonelle vil trolig være å inngå et interkommunalt samarbeid og da innbetale en årlig sum til en vertskommune eller annen part som administrerer ordningen.

KONKLUSJON:

På bakgrunn av høringsbrevet fra Landbruks- og matdepartementet datert 15.02.06, mener Eidsberg kommune at staten ved Mattilsynet bør ha ansvaret for en den kliniske veterinærtjenesten. Dette fordi tjenesten skal bli lik og tilfredsstillende over hele landet. Den økonomiske kompensasjonen er ikke tilfredsstillende slik den er beskrevet i høringsbrevet.